

Καλέ, ένας διαβάτης μου είχε τὰ μάτια σου. Ξάν τρελή τὸν ἀκολούθησα ὥρες. Καὶ τὰ φῶτα, ἴδια ἢ καλοσύνη σου, Ἀγάπη μου, μεῦ γλύκαναν τὸν πόνο μου. Ἐσὺ καὶ στὴν πόλη, παντοῦ. Καὶ γὰρ ἤθελα μὴν ἀκροῦλα ἀδειανὴ ἄμα μ' ἐδιώξεις. Ἔτρεμα μὴ σὲ δένω ἀκόμη καὶ μὴ σὲ ταράττω, Καλέ μου.

Καὶ τράδηξα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ὁ κάμπος ὁ πλατύς, ὁ ἀνοιχτός κι ὁ βελουδέσιος. Εἶπα πως δὲ θὰ εἴσουναι ἐκεῖ. Μὰ δὲν εἶχα τελιώσει ἀκόμη τὴ βλαστήμια μου ἢ δόλια καὶ χίλιες φωνές—τὰ πουλιά, ὁ οὐρανός, δὲν τὸ ξαίρω—μεῦ τραγουδοῦνε τὸν ὕμνο σου. Κ' ἔνκις ἤτικιός μου γράφει παιγνιδίζοντας σὰ φίλι τῶνομά σου στὰ πόδια μου. Καὶ εἰ ἀνθὸι μὲ κυκλώνουνε νὰ τοὺς πλέξω στεφάνι.

Καὶ πήρα τὰ μάτια μου κι ἀπὸ κεῖ. Ἔπρεπε νῆμαι μονάχα ἄμα μ' ἐδιώξεις. Ἔτρεμα μὴ σὲ βαρβαίνω. Κι εὐρθηκα ὥρες νᾶνεῶ στὴν κορφή. Πάνου κεῖ δὲ θὰ μᾶς ἤξαιραν τάχα. . . Πιτέ μας δὲ μᾶς ἄφισε ὁ κόσμος νᾶνεβοῦμε κεῖ πάνω μαζί. Μπορεῖ νὰ εἴταν ἐκεῖ πάνω ἢ ἀκροῦλα ἢ ἀδεια πὶδ ζητοῦσα νὰ ξαποστάσω τρελή. Καὶ μονάχη μου εὐρθηκα ὥρες καὶ τὰ πόδια μου τὰ φτωχὰ μὲς στὸ αἷμα, νᾶνεῶ, νὰ γυρίζω εὐωγμένη. Ἀνώφελο. Ἔχεις γεμίσει τὴν πλάση, Ἐσὺ. Ἐκεῖ πάνω μου εἴσουναι πὶδ πολὺ κι ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πὶδ ζωντανὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔταν βλα κεῖ πάνω, Ἀγάπη μου, τόσο ἄμορφο εἶσο Ἐσὺ μονάχα εἶσαι ὠραῖος στὸν κόσμο. Ἀνώφελο. Ἔχεις γεμίσει τὴν πλάση Ἐσὺ, τὴ δημιουργία ὀλάκερη. Ὅπου ἄμορφο, Ἐσὺ. Κι ὅπου ζωὴ, ὁ δικός σου ὁ ὕμνος.

Δὲ βρήκα μὴν ἄκρη νὰ γείρω μονάχη καὶ διωγμένη. Νὰ μὴ γελαστεῖτε, φτωχοὶ ποὺ σᾶς διώχνουνε, πὼς εἶναι πλατύς τάχα ὁ κόσμος. Δὲ βρήκα μὴν ἄκρη, γι' αὐτὸ σέρνομαι ἀκόμη στὰ πόδια σου. . .

Δὲ φταίω, Καλέ μου. Συγχώρηνα με ποὺ σὲ δένω ἀσκόλαστα ἔτσι στὴν πικρὴ μου τὴν κόχη. Καὶ σὺρε μακριά μου, Ἐσὺ. Μὲ σκοτάνει ἢ ρυτίδα, ἢ σύσπαση αὐτῆ στῶν χειλιῶν σου τὴν ἄκρη. Νὰ πᾶς. Ὅπου θέλεις, Ἀγάπη μου. Στὸ καλὸ μὲ τὴν εὐχὴ, μὲ τὸν πόνο μου. Μήτε σὲ φιλῶ νᾶν τὸ νιώσεις. Νὰ πᾶς στὸ καλὸ. Δὲ μου φεύγεις στιγμὴ ἀπὸ τὴν κόχη μου ἐμένα. . .

ΜΙΛΕΤΙΝΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Σὰ θες ν' ἀκούσης κλάψιμο κι' ἄμορφο μοιρολόι κατέβρα στὸ «ξυλοδεμα» νὰ σοῦ βγορίση ὁ «λάκκος» ν' ἀκούσης τὴ Γιαννάραϊνα νὰ κλαίη τὰ παιδιὰ τῆς :

«Σταμάτη μου τὰ μάτιχ μου· Γιάττη μ' ὀγλήγορέ μου, Γιώργη μου μπατραχτάρη μου καὶ συνορόγαμπρέ μου· καὶ πιόσανέ σας ζωντανούς...»

Χανιά

ΛΥΡΑΡΗΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

15

Berlin —Schöneberg. Mühlenstr. 18iv

Ἀγαπητὴ Κάρλε !

Δὲν μὲ ἐμάγευσε τὸ Βερολίνο μὲ τὴν ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνιση τῆς ζωῆς του. Ἀφίνω τὴν πνευματικὴ κίνησι του ποῦ εἶναι ἀνώτερη ὀποσοδήποτε ἀπὸ τὸ Μόναχο. Καὶ φθηνότερη εἶναι ἢ ζωὴ ἀναμφιβόλως ἐδῶ Ἐμεῖς εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ βροῦμε καλὸ σπίτι καὶ καλλίτερη νοικοκυριά. Καὶ τέτοιες μικρολογίες ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ πανδρεμμένους ἀνθρώπους.

Δουλεῖα δὲν ἔχω καμμιά, οὔτε πεντιέρα δὲν κερδίζω πλέον μετὰ τὸ διορισμὸ τοῦ Βλάχου στὸ Βασιλ. θέατρο. Ἀπέκλεισε ὅλες τὲς δικές μου μεταφράσεις ἀπὸ τὸ δραματολόγιο.

Κατὰ τὸ παρὸν ζῶ μὲ τὰς οἰκονομίας ποῦ εἶχα κάμει τὸ καλοκαίρι ὡς μουσαφίρης στὴ Φιλανδία τρεῖς μῆνες καὶ μὲ ὅτι λαβαίνω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ μικρὸ εἰσόδημα ποῦ ἔχω. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ ἐλαττώθηκε ἐπαισθητῶς καὶ δὲν ξέρω κατὰ πόσο θὰ μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ παρατείνω τὴ διαμονή μου στὸ ὠραῖο σου Βερολίνο.

Τὸ βιβλίον τοῦ Μάλλερ εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω νὰ τὸ μεταφράσω. Ἐκτός τῆς χρηματικῆς ὀφειλίας, τὸ θέμα του μ' ἐνδιαφέρει. Καὶ ἡ γυναῖκα μου ἐπίσης ἔχει ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ γυμναστικὴ τὴν ὀλοία ἐσπούδασε στὴ Στοκχόλμη. Ὅπως βλέπεις ἀπὸ τὴ φωτογραφία τῆς μὲ τὴ νορβηγικὴ φορεσὰ ποῦ σοῦ στέλλω εἶναι ὀπαδὸς τῆς σκληραγωγῆσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ἀπλῆς ζωῆς. Μαζί τῆς εἶναι τὸ κοριτσάκι μου, ὅπως ἦταν στὴν ἐξοχὴ τὸ καλοκαίρι. Ἐγὼ δὲν ἔχω δυστυχῶς δική μου φωτογραφία νὰ σοῦ στείλω.

Ἡ μητέρα σου τί ἔχει ; Τῆς εὐλόμηθα περαστικὰ κ' ἐλπίζομε πάντα στὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ ἐλθωμε νὰ σᾶς δοῦμε.

Σὲ φιλῶ ἀδελφικὰ

Κώστας

16

Schöneberg, Mühlenstr. 18iv 10 — xi — 06

Ἀγαπητὴ Κάρλε !

Τι λές, δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ ἐλθωμε ἀργότερα νὰ μείνωμε ἕνα χρονικὸ διάστημα καὶ αὐτοῦξ κ' εἶσι νὰ ἔχωμε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα; Δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν θὰ καταλήξωμε σ' αὐτὸ τὴν ἀπόφασιν ἢ σὲ πρῶτην χρηματικὴν εὐκαιρία θὰ ἐλθωμε γιὰ λίγες

μόνον ημέρες αὐτοῦ καὶ στὴ Δρέσδη ὅπου ἔχομε τὰς πρώτας ἀναμνήσεις τῆς γνωριμίας μας μετὰ τὴ γυναῖκα μου. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχαμε κάμει πρωτότερα, τὸ φθινόπωρο μετὰ τὸν ὠραῖο καιρὸ, ἀλλὰ ἡ μὴ τακτοποίηση τῶν πραγμάτων στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ κλεισιά τοῦ μᾶς ἔκμαν ἐδῶ μᾶς χάλασαν τὰ σχέδια καὶ τὴ διάθεσιν μετὰ τὸ τελευταῖο περιστατικὸ ἔχω σκοποῦρες πάντα, κάθε τόσο με ζητοῦν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ τρέχομε γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν διαφόρων πραγμάτων. Ἐν τούτοις ὡς τὴν ὥρα δὲν εὐρέθηκε ἄλλο ἀπὸ μιὰ φορεσιά καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν ἐξαγοράσω ἀπὸ ἐνεχυροδανειστήριον τοῦ τὴν ἔβαλαν οἱ κλέφτες.

Τώρα εἶμαι ἀπορημένος καὶ μετὰ τὴ μετάφρασιν τοῦ «συστήματός μου» ἡ ὁποία δὲν προχωρεῖ τόσο εὐκόλα ὅσον ἐφανταζόμουν. Εἶναι μερικοὶ εἰδικοί ὄροι τοῦ με δυσκολεύουν καὶ ἔγραψιν στὴν Ἀθήνα νὰ μοῦ σταίλουν κανένα βιβλίον γυμναστικὸν, μήπως καὶ ὑπάρχουν καθιερωμένοι πλέον.

Ὁ Σαγιαξῆς εἶναι ἐκεῖνος ὁ λόγιος νέος τοῦ ἦταν μιὰ φορὰ στὴν Ἀθήνα ὅταν ἦσουν καὶ οὐ; Ἡ μετάφρασις τοῦ καλοῦσιτικῆ εἶναι, ἀν καὶ κάπου ἀκατάληπτη καὶ τῆς λείπει κάπως; τὸ λουστρὸ τοῦ συνηθισμένου ὕφους. Εἶναι ὅμως καὶ λίγο δύσκολο νὰ γίνῃ καλὴ μετάφρασις ἀπὸ τὸ γερμανικὸν κείμενον. Δὲν μοῦ φαίνεται σωστὸ γερμανικὸν τὸ ὕφος, ἀν καὶ δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ εἶχα γνώμην γι' αὐτό. Τόσο δὲν μπορῶ νὰ κάμω πλέον βῆμα προόδου στὴ γλῶσσά σου ὥστε σκέπτομαι συχνὰ νὰ πάω στὴ Γαλλία ὅπου θὰ μοῦ εἶναι εὐκολώτερον νὰ ξαναποκτήσω ὅτι εἴχασα ἀπὸ τὴ γαλλικὴ γλῶσσα ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἀπειρώς χρησιμότερη ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἂν γυρίσω στὴν Ἑλλάδα.

Σοῦ ἐπιστρέφω τὴ μετάφρασιν τοῦ μέρους τοῦ μοῦ ἔστειλες ἀπὸ τὸ «συστήματός μου». Ἐκάμα μερικὰ διορθώσεις στίς διορθώσεις τοῦ εἶχες κάμει οὐ σὲ αὐτὴ. Ἔτσι ὀδηγεῖσαι καλλίτερα πῶς θὰ κάμῃς τὰς διορθώσεις σου καὶ στὴ δική μου ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ξαναἰδῶ κ' ἐγὼ ἔπειτα τι θὰ διορθώσῃς. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦναι νὰ μοῦ σημειώσῃς ὅπου εὐρῆς ὅτι παρενόησα τὸ κείμενον δίνοντάς μου τὴ δέουσα ἐξήγησιν ἔστω καὶ γερμανικά. Γράψε μου δὲ πῶς προτιμᾷς σὺ; νὰ σοῦ στέλλω κατὰ τεμάχια ἢ ὅλη μαζί τὴ μετάφρασιν ἅμα τὴν τελειώσω; Τὸ μόνον τοῦ δὲν ἐμπιστεύομαι εἶναι ἡ ὀρθογραφία, γι' αὐτὸ ἂν δὲν ἐμπιστεύομαι καὶ οὐ στὸν ἑαυτὸ σου πρέπει νὰ τὴ δῇ κάποιος δάσκαλος.

Νὰ σοῦ πῶ κ' ἕνα νέο: Ἴσως ἔλθῃ ἐδῶ καὶ ὁ Καρκαβίτσας. Κάτι τέτοιο μοῦ ἔδωσε νὰ ὑπονοήσω ἀπὸ ἕνα δελτάριό του σύντομο. Τότε βέβαια θὰ ἔλθωμε νὰ σ' εὐρωμε ὅλοι μαζί καὶ θὰ τὸ κάμωμε ὅπως τὸ λέμε ἡμεῖς οἱ Ρωμιοί.

Μὲ γαστρῶνεις μετὰ αὐτὸ τοῦ μοῦ λές πῶς ἔχεις

νὰ μοῦ πῆς. Πάω νὰ σιάσω ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω ὅσο μποροῦσα γρηγορότερα.

Ὁ Τσιριμῶκος δὲν μοῦ ξανάγραψε ἀπὸ Πέρουσι. Ὁ Νιρβάνας εἶναι θυρωμένος μαζί μου ποῦ δὲν τοῦ ἔστειλα τίποτε γιὰ τὸ περιοδικὸν τοῦ τὸ ὁποῖον δὲν ξέρω ἂν βγαίῃ πλέον, οὔτε μοῦ ἔστειλε καὶ ὁ φίλος τὸ πρῶτον φύλλον του. Σοῦ τὸ ἔστειλε ἔσένα; Ἀξίζει τίποτε; Ἐγὼ οὔτε νὰ γράψω μπορῶ, οὔτε νὰ μεταφράσω πλέον θέλω. Τὴ μετάφρασιν τοῦ Φάουστ δὲν θὰ τὴν φέρω μαζί ὅταν ἔλθω. Εἶχα τὸ σκοπὸν νὰ τὴν ξανόρχιζα πάλι ἂν μποροῦσα νὰ μάθω πρώτα γερμανικά. Αὐτὰ τοῦ ξέρω τώρα δὲν ἀρκούν γιὰ τόσο μεγάλα ἐπιχειρήματα. Ὅσο ὅμως καὶ ἂν κοπιᾶζω, δὲν κάνω τίποτε πλέον. Εἶναι ἀργά, ἀνάθεμα μόνον στὴν ὥρα τοῦ ἀρχισα μετὰ αὐτὴ τὴ γλῶσσα!

Πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὴ μητέρα σου ἀπὸ ὅλους μας καὶ περαστικά της.

Σὲ φιλῶ ἀδελφικά
Κώστας

Ὁ Σ—ξῆς θὰ τὸ ἔμαθε ἴσως ὅτι με προσκάλεσες ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα φίλον μου ὁ ὁποῖος ἔφευγε γι' αὐτοῦ ἀκριβῶς τὸ βράδι τοῦ μοῦ ἔγραψες καὶ ὅταν ἦλθε νὰ με ἀποχαιρετήσῃ πιθανὸν νὰ τοῦ εἶπες ὅτι ἦθελα νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ στὴ Λειψία κατόπιν τῆς προσκλήσεώς σου.

17

Schöneberg, 20—xii 06

Ἀγαπητὴ Κάρλε!

Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο λυπούμεθα καὶ ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ ποῦ δὲν μᾶς εἶναι δυνατόν ν' ἀνταποκριθῶμε στὴν εὐγενῆ σου πρόσκλησιν νὰ ἔλθωμε νὰ γιορτάσουμε μαζί τὰ Χριστούγεννα, τόσο περισσότερο μάλιστα ὅσο συλλογιζόμεθα πῶς θὰ σοῦ δίναμε διπλὴ εὐχαρίστησιν ἀφοῦ εἶσαι μόνος ὅπως λές. Τὰ πράγματα ὅμως ἔρχονται ἔτσι ὥστε νὰ φαίνόμεθα τόσο σκληροί (?) Ἄν ἔλθωμε αὐτοῦ θ' ἀφήσωμε ἐδῶ μόνον τὸν ἀδελφὸν μου τοῦ ὁποῖου ἡ γυναῖκα περιμένει αὐτὴς τὰς ἡμέρας καὶ δευτέρου παιδί, εἶναι δὲ ξένη καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχει καὶ ἄλλο μωρὸν τοῦ ὁποῖου πρέπει ν' ἀναλάβῃ κάποιος τὴν περιποίησιν γιὰ μερικὰς ἡμέρας. Ὅταν σοῦ ἔλεγα πρὸ ἡμερῶν ὅτι θὰ σοῦ γράψω πότε θὰ ἔλθωμε; αὐτὸ εἶχα ὑπ' ὄψιν μου καὶ ἠλπίζα ὅτι θὰ εἶχε λυθῆ ὡς τώρα τὸ ζήτημα.

Ὅστε συγχώρησέ μας, ἀγαπητὴ Κάρλε, καὶ μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος· ἄλλως τε δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἔλθωμε νὰ «πάρωμε φωτιά καὶ νὰ φύγωμε». Πρέπει νὰ μὴν ἔχωμε καμμία βία νὰ ἐπιστρέψωμε ἀλλὰ νὰ εἶναι στὸ χέρι μας νὰ μείνωμε ὅσο νὰ ἐξαντλήσωμε τὰ ὅσα ἔχομε νὰ ποῦμε καὶ νὰ ἔχωμε ἐπίσης καιρὸν νὰ ἴδωμε καὶ κάτι ἀπὸ τὸ «Klein Paris».

Ὅσο γιὰ τὰς 200 λέξεις τοῦ γράφεις, στείλε τὰς

γρήγορα φθάνει μόνο να είμαι σε θέση να σε βοηθήσω σε κάτι. Καιρό έχω και για 1200 λέξεις διότι πλέον ξεμπέρεψα το «σύστημά μου» και σου στέλλω σήμερα το τέλος του. Μερικές λέξεις που λείπουν πρέπει να μάθω ακριβώς τα αντίστοιχά των και να τες προσθέσω όταν ξαναλάβω τα χειρόγραφα τα οποία εγώ δεν έχω καμμία βία πλέον να τα λάβω.

*Έχεις ειδησι που βρίσκεται ο κ. Tillge; Πρέπει να τον ειδοποιήσω ότι έτελειώσα τη μετάφρασι και την έχω στη διάθεσί του. *Αν θέλεις του γράφεις και σύ δυο λέξεις βεβαιώνοντας το γεγονός.

*Από τον Καρκιβίτσα ούτε φωνή ούτε ακρόασις πλέον.

Στη μητέρα σου παρακαλούμε τους χαιρετισμούς μας κ' ελπίζουμε να την εύρωμε έντελώς καλά όταν έλθωμε.

Σε φίλῳ ἀδελφικῶ
Κώτιας

*Υποθέτω ότι τέτοια γραφή έννοιες στα δελτία που θα μου στείλεις:

ἄνθρωπος. Χατζηδάκης, γομάρι,
μουλάρι κτλ.

ΘΑ ΦΥΓΗΣ

Ποργά κινᾶς, μὰ ὁ γυρισμός
τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς δὲ συλλογιέται
καὶ πάει ἀγάλια ἀγάλια
κι' ὀργεῖ σὺν τῷ ὀργοπέθαιμα
τῶν ρόδων στὰ ἀνθογυάλια.

Θὰ φύγης; πῶς σπαράζοντε
τὰ στήθη μου στὴ συλλογὴ του μόνο !
Σ' εἶχα κρυφὰ ἀγαπήσει
καὶ πόσο σὲ καμάρωνα
στὸ βᾶθρο, ποὺ εἶχα στήσει.

Κι' ὠραιολάτρης, ἀγαλμα
σ' εἶχα ἀνεβάσει ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο
τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδας
μὲ πόθους ἀνεχτέλεστους
ποὺ τοὺς καλεῖ ὁ Καιάδας !

Βιβλίον καθολιστικῶν
γραμμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ μας, ὧ τι κρύβει !
Στὰ μάτια εἶναι οἱ σελίδες,
μὰ δύσκολο τὸ διαβασμα
κι' ἄς ἔμαθες κι' ἄς εἶδες.

Στὰ μάτια μου τί διάβασες,
τί μπόρεσες νὰ νοιώσης; Στὰ δικά σου
κι' ἐγώ; *Ἄλλ' σὲ μένα,
κι' οἱ δυὸ εἶχαμε πανάργα
τὰ βιβλία γραμμένα.

Κι' ἔτσι κινᾶς, στὸ γυρισμό
δὲν πάει κι' οὔτε ποτὲ θὰ πᾶν ὁ νοῦς σου,
μὰ ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω
καὶ σὺν τὰ ρόδα στὸ γυαλί
πικρὰ θὰ ἀργοπεθαίνω.

A. ΛΡΓΗΣ

ἩΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΓΚΕΛ

Χαρισμένο τοῦ Γ. Φτέρη

Φανταζόμενα πάντα τὴν Ἄνατολὴ σὰ μιὰ γυναίκα γόησσα, γλυκοματοῦσα, μιὰ Χριστιανὴ Σουλτᾶνα ποὺ καπνίζει τὸ σιγαρέττο τῆς ἡδονικᾶ σὲ μαλακὸ ντιβάνι. Καὶ τὸ μυστήριό τῆς μὲ τραβοῦσε ἀκατανίκητα. *Ὅμως ποτὲ μου δὲν περίμενα διὰ τὴν ἰδῶ ἔτσι δολιζώντανη, ἐλόστητη μπροστά μου, τὴν ὑποφραντασιά μου ἐνσαρκωμένη. Νὰ μὲ κοιτάξῃ μὲ δυὸ μάτια λάγνα, γλαρά, μελωμένα, θολὰ, κουρασμένα ἀπὸ κάποιον εὐχάριστο κόπο, νὰ μὲ κοιτάξῃ ἐπιμόνα δλοένα καὶ νὰ μὲ σέρνῃ ἀνίσχυρον νὰ κρατηθῶ σὺν τῷ φτωχῷ πετούμενο ποὺ τὸ καρφώνει τὸ βλέμμα τοῦ φιδιοῦ. Νὰ μὲ σαῖτεύῃ μ' ἕνα ζευγάρι κατάμαυρα γυριστὰ ματόκλαδα καὶ νὰ μοῦ λῆ: ἐγὼ εἶμαι, ὅπως μὲ βλέπεις, μὲ τὰ πλατεῖά μου βρακοφούστανα, μὲ τίς μακρὺς μου τίς κοτσίδες, μὲ τὰ σμιχτά μου φρούδια τὰ γραμμένα, ἐγὼ εἶμαι δλόκληρη ἡ θερμὴ χώρα τοῦ ἐνείρου, ἡ λαγγυμένη Ἄνατολή. . .

**

Βαθὺ τὸ σκοτάδι δλοτρέγυρα στοὺς ἀφώτιστους ντουσεμέδες τοῦ ἀλαργινοῦ χωριοῦ ποὺ εἶχαμε νυχτωθῆ γυρίζοντας ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ πολέμου. Καὶ ἡ φιλόξενη πόρτα ποὺ μᾶς ἀνοίχτηκε ἔτριξε δυνατὰ γιὰ νὰ μᾶς πῆ, μὲ τὸ παλιὸ σκεδρωμένο ξύλο τῆς, καλησπέρα. Πιοτὰ, σερμπέτια, χαμόγελα, σιζαντέδες στοὺς τοίχους, φωτιὰ στὴ γωνιά. Μὰ πιδ πολὺ ἀπ' ἄλλα προσέχουμε σ' ἕνα ἀνθρώπινο μυστήριο, σ' ἕνα σύμβολο προσωποποιημένο ποὺ ἔχει στρωθῆ σταυροπόδι ἀράθυμα καὶ ἀμίλητα ἀπάνω σ' ἕνα σοφὰ μὲ ὑφαντὰ κόκκινα μαξιλάρια. Εἶναι μιὰ γυναίκα μὲ μεταξωτὰ καλοχτενισμένα μαλλιά, μὲ κόρες ματιῶν ἀπ' τὸ βαθύτερο γαλαζοπράσινο φουρτουνισμένου πελάγους καὶ μὲ ματόκλαδα ποὺ καθῶς σσειοῦνται εἶναι σὰ νὰ σοῦ γνέφουν, σὰ νὰ σὲ καλοῦν, σὰ νὰ σὲ προστάζουν: ἔλα.

Δὲ βγάζει μιλιὰ, τσιμουδιά. Μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ τὰ μάτια. Πρὶν σδύση τὸ ἕνα σιγαρέττο, θναψε τὸ ἄλλο, διόρθωσε σκυφτὰ τὸ πλατὺ μπατζάκι τοῦ σαλβαριοῦ καὶ κατάπιε ἕνα μυστικὸν θναστεναγμό. Κἄ-